R 5464

"பாவிகளின் சிநேகிதன்"

"THE FRIEND OF SINNERS"

ஆதார வசனங்கள் : லூக்கா 18:9–14; 19:1–10.

திறவுகோல் வசனம்: மாற்கு2:17 "நீதிமான்களையல்ல,பாவிகளையே மனந்திரும்புகிறதற்கு அழைக்கவந்தேன்"

நமது கர்த்தர் தமது உவமைகளில் மூலம் பிரதானமாக, பரிசேயர்கள் மற்றும் ஆயக்காரர்களையே சுட்டிக் காண்பித்தார். ஏனென்றால் சதுசேயர்கள் வேத வாக்கியங்களை விசுவாசியாமலும், பயபக்தியாய் எதிர்கால வாழ்வினை எதிர்பார்க்காமலும் பெயரளவில் யூதர்களாய் இருந்தனர். பரிசேயர்கள் பாரம்பரியவாதிகளாயிருந்து, நியாயப்பிரமாணங்களை பயபக்தியோடு மதித்து, அதை ஜனங்களுக்குக் கற்பித்தார்கள். வெளித்தோற்றத்தில் அவர்கள் மிகவும் சரியானவர்களாயிருந்தனர். ஆனால் அவர்களில் பெரும்பாலானோர்க்கு மதம் ஓர் சடங்காச்சாரமாகவும், நியாயப்பிரமாணத்தை வெளிப்புறமான கீழ்ப்படிதலாக கடைப்பிடித்தனர், இருதயத்தில் அல்ல என்று இயேசு பல்வேறு உவமைகளில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். ஆயக்காரர்கள் பரிசுத்தத்தை வெளிப்படையாய் காண்பிக்கவில்லை.அதற்கு மாறாக, தேவனிடத்திலிருந்து தூரம் சென்றவர்களாகவும் அவரது நியாயப்பிரமாணங்களுக்கு இசைவில்லாதிருப்பதாகவும் அறிக்கையிட்டனர்.

பரிசேயர்கள் ஆயக்காரர்களை, புறஜாதியாரைப்போன்று நடத்தினர், அவர்களுடன் சேர்வதுமில்லை அவர்களுடன் உணவருந்துவதுமில்லை. பரிசேயர்கள் இயேசுவை பின்பற்றத்தக்கவராகவும், அவரது போதனைகள் உயர்ந்த கேட்பாடுகளுக்கு முழு இணக்கமாயும் இருப்பதை அங்கீகரித்தனர். ஆகவே அவர் அவர்களுடன் இணையாததைக் குறித்தும், அதே நேரத்தில் பாவிகளென்று அறிக்கையிட்ட ஆயக்காரர்களுடன் ஐக்கியம் வைத்திருந்ததைக் குறித்தும் வியந்தனர்.

காரியத்தின் இரகசியம் என்னவென்றால், இயேசு வெளித்தோற்றத்தையல்ல, இருதயத்தையே பார்த்தார். ஆயக்காரர்கள் பாவிகளாய் இருந்ததினால் அவர்களிடம் அன்பு செலுத்தவுமில்லை, பரிசேயர்கள் வெளித்தோற்றத்தில் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்வதால் அவர்களை புறக்கணிக்கவும் இல்லை. வாலிபனாகிய பரிசேயன் ஒருவன் இயேசுவிடம் வந்த சம்பவத்தை நாம் நினைவுகூறுவோம், நியாயப்பிரமாணத்தைக் குறித்து கேள்வி கேட்கப்பட்டபொழுது அவன் கூறியதாவது ; "இவைகளையெல்லாம் என் சிறுவயது முதல் கைக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றான். மேலும் நாம் வாசிக்கும்போது, "இயேசு அவனைப் பார்த்து, அவனிடத்தில் அன்புகூர்ந்தார், அவன் உண்மையுள்ள பரிசேயனாய் இருந்தான்.

நம் பாடத்திலுள்ள உவமை இவ்விஷயத்தை விளக்குகிறது. சில பரிசேயர்கள் மற்றும் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்த சில ஆயக்காரர்களின் இருதய மனப்பான்மையை இது நமக்குக் காண்பிக்கின்றது. இரு மனிதரும் ஜெபிக்கும்படி தேவாலயத்துக்குச் சென்றனர், ஒருவன் தான் ஜெபிக்கும்போது, நான் பாவியாய் இராததினாலும், அநேகரைப்போன்றும் இந்த ஆயக்காரனைப்போன்றும் இராததினால் ஸ்தோத்தரிக்கிறேன். நான் பரிசேயனானபடியால் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன் – ஏனென்றால் தான் நீதிமானென்று தன் இருதயத்தில் சொல்லிக்கொண்டான். ஆனால் அந்த ஆயக்காரனோ, வேறுபட்ட உணர்வு கொண்டிருந்தான். பாவத்தின் பாரம் அவனிடமிருந்தது. "கண்களையும் வானத்துக்கு ஏறெடுக்கத் துணியாமல், தன் மார்பிலே அடித்துக்கொண்டு: தேவனே ! பாவியாகிய என்மேல் இரக்கமாயிரும் என்று கூக்குரலிட்டான்.

தேவனுடைய பார்வையில் இருவருமே பாவிகளாயிருந்தனர். இருவருக்குமே பாவ மன்னிப்பு தேவைப்பட்டது. ஆனால் ஒருவர் தன் சொந்த அபூரண கிரியைகளின்மீது நம்பிக்கை வைத்திருந்து, அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்கவில்லை. மற்றவரோ, தன் குறைகளை உணர்ந்து, இரக்கத்திற்காக விண்ணப்பம் செய்தார். இதன்மூலம் தேவனுடைய கற்பனைகளுக்கு இசைவாக வாழ, தன் சிறந்த ஆற்றலை வெளிப்படுத்த முயற்சிப்பவர்களைக் காட்டிலும், பாவத்தில் வாழ்பவர்கள்மீது தேவன் அதிகம் பிரியப்படுகிறார் என்ற கருத்துப்பதிவு நமக்கு வந்துவிடக்கூடாது. இங்கு கூறப்படும் படிப்பினைஅதற்கு மாறானது. நாம் அனைவரும் பூரணத்தில் குறைவுபட்டுள்ளோம் என்பதையும், நமக்கு தெய்வீக இரக்கம் தேவை என்பதையும் நாம்

உணரவேண்டும். தன் குறைகளைக் காணத்தவறும் நல்லொழுக்கமுடைய நபரைக் காட்டிலும், அதை உணரும் பாவியின் பேரிலேயே தேவன் பிரியப்படுகிறார், மன்னிப்பை அடைவதற்கு அவரே அருகாமையிலும் இருக்கிறார்.

வேறொரு சமயத்தில் பரிசேயர்களின் இதே தவறைக் குறித்து இயேசு குறிப்பிடுகையில், ''பிணியாளிகளுக்கு வைத்தியன் வேண்டியதேயல்லாமல் சுகமுள்ளவர்களுக்கு வேண்டியதில்லை, நீதிமான்களையல்ல, பாவிகளையே மனந்திரும்புகிறதற்கு அழைக்க வந்தேன் என்றார்''. இந்த வார்த்தைகளின் மூலம், பரிசேயர்கள் தங்களை நீதிமான்கள் என்று கூறிக்கொண்டாலும், உண்மையில் அவர்கள் அப்படியல்ல என்ற உண்மையை அவர் சுட்டிக்காட்டினார். அவர்கள் பாவத்தினால் நோயுற்றிருந்த அபூரணர்களாயிருந்ததினால், ஒரு இரட்சகர் தேவைப்பட்டார். ஆனால் இயேசுவால் மாத்திரமே கொடுக்கக்கூடிய பரிகாரமாகிய பாவ மன்னிப்பை, பாவ வியாதியிலுள்ள அவர்களும், விழுந்துபோன மற்ற அனைத்து மனுக்குலமும் உணர்ந்து, அதற்கு கர்த்தரிடத்தில் வரவேண்டும் என்பதன் அவசியத்தை கற்காதவரையில், தங்கள் தேவையை உணரும் நிலையை அடையமாட்டார்கள்.

தங்களது தேவையை உணராததினால் பரிசேயர்கள் இயேசுவிடம் வரவில்லை, அவரது சீஷராகவுமில்லை, அதினிமித்தம் அவர்கள் மாபெரும் ஆசீர்வாதத்தை தவறவிட்டனர். அதற்கு மாறாக, இயேசுவை பின்பற்றினவர்களில் பெரும்பாலானோர், ஆயக்காரரும் பாவிகளும் – முறையான வாழ்க்கை வாழாதவர்களும், ஆனால் தங்கள் பிழைகளை ஏற்றுக்கொண்டு அவைகளிலிருந்து திரும்பி, நல்ல வைத்தியரின் மன்னிப்பையும், குணமாக்குதலையும் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

நமது நாட்களில் பரிசேயர்கள்

உலகத்திலுள்ள கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் இவ்விரு வகுப்பினரும் இன்னும் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர். சிலர் தங்கள் சபை உறுப்பினருக்கான அடையாளத்தின்மீது நம்பிக்கை வைத்து, தங்கள் பொதுவான நல்லொழுக்கத்தையும், உதாரத்துவ குணத்தையும் சார்ந்திருந்து, அனைவரும் பாவிகள் என்பதையும், சிலுவையில் அறையப்பட்டவரை விசுவாசிப்பதினாலேயே பாவமன்னிப்பு உண்டு என்பதையும் மறந்துவிடுகின்றனர். மதம் தொடர்புடைய காரியத்தில் நாட்டம் கொள்ளாத மற்றவர்கள், தங்கள் சொந்த பெலவீனத்தை உணர ஆயத்தமாயும், தங்கள் பாவத்தை அறிக்கையிடவும், அதற்கான மன்னிப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவும், கல்வாரியின் பலியை அடித்தளமாகக்கொண்ட தேவனுடைய இலவச ஈவுகளையும், நித்தியஜீவனையும் பெற தயாராயிருக்கின்றனர். இரண்டாவதாக குறிப்பிடப்பட்ட வகுப்பார், மற்றவர்களைக் காட்டிலும் ஒவ்வொரு வழியிலும் அனுகூலமடைந்து, கிறிஸ்துவோடுகூட அவரது இராஜ்யத்தில் உடன் சுதந்திரராகும் தெய்வீக அங்கீகாரத்தை அடைவார்கள் என்று உறுதியாய் நம்பலாம்.

நம் அனைவருக்குமான பொதுவான பாடம், அப்போஸ்தலர் யாக்கோபு மற்றும் பேதுருவினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ''பெருமையுள்ளவர்களுக்கு தேவன் எதிர்த்து நிற்கிறார்; தாழ்மையுள்ளவர்களுக்கோ கிருபை அளிக்கிறார். ஆகையால் ஏற்றகாலத்தில் தேவன் உங்களை உயர்த்தும்படிக்கு அவருடைய பலத்த கைக்குள் அடங்கியிருங்கள். ''நீங்கள் பின்பற்ற விரும்புகின்ற சிலுவையில் அறையப்பட்டவரின் புண்ணியத்தின் மூலம், இறுதியான வெற்றியும் நித்திய ஜீவனும் பெற உங்கள் பாவங்களை அறிக்கை செய்து, அவைகளுக்கு எதிராக தைரியமாகப் போரிட்டு, மீட்பிற்காக நம்பிக்கையுடன் இருங்கள்.

சிறியவன் – பெரிய இருதயம்

நமது பாடத்தின் பிற்பகுதி, இயேசுவின் சிலுவை மரணத்திற்கு சற்று முன்னர், எரிகோவிலிருந்து எருசலேம் வரையிலான அவரது பயணத்தோடு தொடர்புடையது. பஸ்கா பண்டிகையை அனுசரிக்க பெரும் திரளானோர் அதே திசையிலேயே பயணித்தனர். எப்போதும் போலவே, அனைவரின் கவனத்தையும் ஈர்க்கும் மையமாக இயேசு இருந்தார். ''அந்த மனுஷன் பேசுகிறதுபோல ஒருவனும் ஒருக்காலும் பேசினதில்லை'' என்று நாம் அவரைக்குறித்து படிப்பதுபோன்று, அனைவரும் அவரைக் காணவும் அவரது பேச்சைக் கேட்கவும் விரும்பினர்.

அந்த பிராந்தியத்தில் செல்வந்தனாக இருந்த சகேயுவும் இயேசுவைக் குறித்து அநேகமானவைகளைக் கேள்விப்பட்டுள்ளதால், அவரைக் காணவேண்டும் என்று ஆவலுடன் இருந்தார். அவர் ஒரு பரிசேயன் கிடையாது, வெளிப்படையான பரிசுத்த ஜீவியம் ஜீவிப்பவனும் கிடையாது. பரிசேயர்களால் ஒதுக்கப்பட்டு, ஆக்கினைக்கு தீர்க்கப்பட்டவர்களுள் ஒருவனாக இருந்தான்.ரோம அரசாங்கத்திற்கு அலுவல் வேலை செய்கிறவனாய் இருந்தான். ரோமர்களுக்கு வரிவசூல் செய்கின்ற ஆயக்காரனாய் இருந்தான். இதனிமித்தம் அவன்

புறக்கணிக்கப்பட்டவனாயும் யூத மத நம்பிக்கைக்கு புறம்பானவனாகவும் கருதப்பட்டான்.

சகேயு தான் குள்ளமானவனாக இருந்தபடியால், மக்கள் கூட்டத்தின் நிமித்தம் இயேசுவைக் காணக் கூடாதவனாய் இருந்தான். ஆகவே அவன் முன்பதாக ஓடி காட்டத்தி மரத்தின் மீது ஏறி, இயேசு அவ்வழியே செல்லும்போது அவரது தோற்றத்தை நன்கு காணவேண்டும் என்றிருந்தான். ஆண்டவர் அவனை அறிவார் என்றும், அவனது இருதயத்திலுள்ள நேர்மையை அவர் உணர்ந்துகொள்வார் என்பதையும், அதினிமித்தம் அவன் பெரிதும் மேன்மைப்படுத்தப்படுவான் என்பதையும் அவன் கொஞ்சமும் உணராதிருந்தான். சகேயு இருந்த இடத்திற்கு இயேசு வந்தபோது, அவர் ஆயக்காரனை நோக்கி அவனது பெயரைச்சொல்லி அழைத்து, உடனடியாக கீழே வரவேண்டும் என்றும், அவனது வீட்டில் விருந்தாளியாக அவர் தங்கவேண்டும் என்பதையும் கூறினார். சகேயு அந்த அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். இந்த சூழல்கள் அனைத்தும் பரிசேயர்களுக்கு பெரியஅளவில் வெறுப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பதை நாம் நிச்சயித்துக்கொள்ளலாம். யூதப் பாரம்பரியம் இல்லாத ஒருவனுடன் இயேசு விருந்தாளியாக தங்குவதைக் குறித்து அவர்கள் முறுமுறுத்தனர்.

அவர்களது முறுமுறுப்பு சகேயுவின் செவிகளிலும் தெளிவாக விழுந்தது. அதுமுதல், அவன் கர்த்தரிடம் தற்பாதுகாப்பு குறித்து உரையாடினான். அவனுக்கெதிரான இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கள் இயேசு தன் விருந்தாளியாய் வருவதைத் தடுத்துவிடக்கூடாது என்றும், அவன் எப்படி இருக்கவேண்டும் , எப்படி இருக்கமுடியும் என்ற, அவனது உள்ளத்தின் விருப்பங்களையும் வெளிப்படுத்த ஆவலாய் இருந்தான். “என் ஆஸ்திகளில் பாதியை ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கிறேன், நான் ஒருவனிடத்தில் எதையாகிலும் அநியாயமாய் வாங்கினதுண்டானால், நாலத்தனையாகத் திரும்பச் செலுத்துகிறேன் என்றான்”. இப்படியாக சகேயு தேவனிடத்திலான பக்தியையும், நீதியையும், இயேசுவை அவரது கர்த்தராகவும் போதகராகவும் ஏற்றுக்கொள்வதையும் வெளிப்படுத்தினான்.

இயேசு இவை அனைத்தையும் எப்படி ஏற்றுக்கொண்டார் ? அவர் சகேயுவுக்கு மறுமொழியாக,“ இன்றைக்கு இந்த வீட்டுக்கு இரட்சிப்பு வந்தது. இவனும் ஆபிரகாமுக்கு குமாரனாய் இருக்கிறானே” என்றார். கர்த்தருடைய பார்வையில் ஆபிரகாமின் சந்ததியினர் அனைவரும் சீஷராகும் தகுதியுடையோராயிருந்தனர். அபூரணத்தை நேர்மையுடன் ஒப்புக்கொள்வதும், பாவத்திலிருந்து விலகுவதும், கிறிஸ்துவை முழுஉள்ளத்தோடு ஏற்றுக்கொண்டு, அவரது அடிச்சுவடுகளை பின்பற்ற முயற்சிப்பதுமே, தேவையான காரியங்களாயுள்ளன.

மனிதர்கள் என்ன சிந்தித்தாலும் அல்லது மாற்றுக்கருத்து கூறினாலும் , இதே கொள்கை எவ்வித கேள்விக்கும் இடமின்றி இன்றும் பொருந்துகிறது. மனந்திரும்புபவர்களை ஏற்றுக்கொள்ள கர்த்தர் சித்தமுடையவராய் இருக்கிறார். இயேசுவின் சீஷராக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டுமானால், மாம்சத்தின்படி ஆபிரகாமின் சந்ததியினராய் இருக்கவேண்டிய அவசியம் இனியும் இல்லை. அப்போஸ்தலர் பவுல் விவரிப்பதுபோன்று, யூதருக்கும் புறஜாதியாருக்குமிடையே பிரிவினையை ஏற்படுத்தும் தடுப்புச்சுவர் தகர்க்கப்பட்டுள்ளது. தெய்வீக திட்டத்தின் அடிப்படையில் இயேசுவின் சீஷராக, ஆபிரகாமின் விசுவாசத்தையுடைய அனைவரும், அவரது பிள்ளைகளாக எண்ணப்படுகின்றனர்.

நம் கர்த்தருடைய வார்த்தைகளுடன் நமது பாடம் நிறைவுறுகிறது.“இழந்துபோனதைத் தேடவும் இரட்சிக்கவுமே மனுஷகுமாரன் வந்திருக்கிறார். ஆதாம் பரிபூரணராக சிருஷ்டிக்கப்பட்டார் என்பதை மறுக்கின்ற சிலர், அவர் தெய்வீக அனுக்கிரகத்திலிருந்தும் வீழ்ந்தார் என்பதையும், இயேசுவின் மூலமான மீட்பு அவசியம் என்பதையும் மறுக்கிறார்கள். இவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை நிலைநாட்ட, ஆதியாகமத்தில் அவைகள் குறிக்கப்பட்டிருப்பினும் அப். பவுலும் மற்ற அப்போஸ்தர்களும் அவைகளைக் குறிப்பிட்டிருப்பினும், இயேசு விழுதலைக் குறித்து ஏதும் குறிப்பிடவில்லை என்கின்றனர். ஆனால் தாம் எதற்காக இந்த உலகத்திற்கு வந்தேன் என்பதை அவரே இந்த வாக்கியங்களில் கூறியுள்ளார். எதிராளியின் திட்டங்களுக்கு உதவிட அவர் உலகத்திற்கு வரவில்லை. ஆனால் அவர் சொன்னபடி – மனிதனுடைய மீட்பராக, இழந்துபோனதைத் தேடவும் சீர்ப்படுத்தவும், திரும்பக்கொடுக்கவும், இந்த உலகத்திற்கு வந்தார்.

நித்திய ஜீவன் இழக்கப்பட்டது, ஏதேன் இழக்கப்பட்டது, மனித பரிபூரணம் இழக்கப்பட்டது, தெய்வீக குணலட்சணத்தின் சாயல் இழக்கப்பட்டது. அவர்கள் அனைவரும் சாபமாகிய மரண தண்டனையின் கீழ் உள்ளதால், இவைகளை மனுக்குலத்தினால் திரும்பப் பெறமுடியாது. தேவனுடைய பரிவிரக்கம் ஓர் திட்டத்தை வகுத்தது, அதன்படி இயேசு இந்த உலகத்திற்கு வந்து அனைவருக்குமான மீட்கும்பொருளாக தம்மையே கொடுத்தார்.

தனது பணி மீட்கும் பொருள் கொடுப்பதாகும் (மத் 20:28) என்ற உண்மையை நம் ஆண்டவர் கூறியது, மனிதன் மரணத்தீர்ப்பின்கீழ் உள்ளான் என்பதையும், அதினின்று மீட்கப்படவேண்டியது அவசியம் என்ற கூற்றை உறுதிப்படுத்துகிறது. மீட்கும்பொருள் இன்றி மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் இல்லை, வருங்கால ஜீவன் இல்லை. வேதத்தை மட்டும் பேச நாம் அனுமதிக்கும்போது, அவை சீராயும், ஒன்றோடொன்று இசைவாயுமிருக்கும். அவை தெய்வீக வழிநடத்துதலினால் எழுதப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தைகள் என்பதை நிரூபிக்கின்றன.

இரண்டு இரட்சிப்புக்கள் – ஒரு இரட்சகர்

மனுக்குல சந்ததி ஒன்றாக இருப்பினும், அனைவரும் ஒரே மரண தண்டனையைப் பகிர்ந்து கொண்டபோதிலும், இந்த மரண சாபத்தினின்று இரண்டு வேறுபட்ட இரட்சிப்புகள் அருள்வது தேவனுக்குப் பிரியமாய் இருந்தது. இரு இரட்சிப்புக்களும் கல்வாரியில் இயேசு நிறைவேற்றிய மாபெரும் தியாகத்தின் அடிப்படையிலானது. இந்த இரண்டு இரட்சிப்புக்களில் முதலாவது சபை வகுப்பாருக்குரியது, இவர்கள் இந்த சுவிசேஷயுகத்தில் உலகத்தினின்று அழைக்கப்பட்டவர்கள்.மனித சுபாவத்தினின்று ஆவிக்குரிய சுபாவத்திற்கு –சுபாவ மாற்றமடைவதற்கு அழைக்கப்பட்டவர்கள். இந்த முதல் இரட்சிப்பு இன்னும் முடிவடையவில்லை, உலகத்தினின்று ஒட்டுமொத்த இந்த சபை வகுப்பாரும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு, முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் கிறிஸ்துவுடன் மகிமையடையாத வரையில்,அது முடிவடைவதில்லை. இவர்கள் கிறிஸ்துவுடன் அவரது ராஜ்யத்தில் உடன்சுதந்திரராய் இருப்பார்கள். அந்த ராஜ்யம் மீதமுள்ள மற்ற உலகத்தினருக்கான அதன் பணிகளை, அவர்கள் சார்பாக செய்யும்.

இரண்டாம் இரட்சிப்பு ஆயிரமாண்டு உலகத்திற்குரியது. அந்த யுகத்தில் மேசியாவின் இராஜ்யம் இந்த உலகத்தின் நடவடிக்கைகளை கட்டுப்படுத்தும், மேலும் சாத்தான் கட்டப்பட்டிருப்பான். அதன்பிறகு பூமி கர்த்தரை அறியும் அறிவினால் நிறைந்திருக்கும். அப்போது குருடான கண்கள் யாவும் திறக்கப்படும், செவிடரின் செவிகளும் திறக்கப்பட்டிருக்கும். அப்பொழுது இரண்டாம் இரட்சிப்பு ஒட்டு மொத்த மனுக்குலத்திற்கும் பயனுள்ளதாயிருக்கும். அது புதிய சுபாவமான ஆவிக்குரிய இரட்சிப்பல்ல, தேவதூதர்களுக்கு ஒப்பான இரட்சிப்புமல்ல, அது பூரண மனித சாயலையடையும் இரட்சிப்பாயிருந்து, பாவம் மற்றும் மரணத்திலிருந்து தேவ சாயலுக்கு மேலெழுப்பப்பட்டு, ஆதிதகப்பனாகிய ஆதாம் பாவம் செய்யுமுன்பிருந்த ஆதி பூரணத்துக்கு ஒப்பாக இருக்கும்.

இரு இரட்சிப்புக்களுமே பிரமாண்டமாயும் மகிமையாயும் இருப்பினும், சபையின் இரட்சிப்பு மிக அதிக மகிமைக்குரியதாய் இருக்கும். இந்த இரட்சிப்புக்கு மாத்திரமே இப்போது வாய்ப்பு திறந்துள்ளது. அதற்கான நடைபாதையானது, அர்ப்பணிப்பு மற்றும் சுயத்தை பலிசெலுத்துதல் என்னும் தாழ்வான வாசலாகவும், குறுகலான வழியாயுமிருந்து, இயேசுவின் அடிச்சுவட்டில் நடப்பதாகும்.